

ærede Medlemmer (M. P. Bruun og Sonne) have stillet under Nr. 2, ligeledes søger at gennemføre den samme Tante, og det gennemfører den, saavidt jeg kan skjønne, ligeledes i det Hele paa en hensigtsmæssig Maade. Seg vilde derfor ogsaa have taget mit Forslag under Nr. 1 tilbage, efterat jeg havde seet det, som er stillet af de tvende ærede Medlemmer under Nr. 2, hvis der ikke havde været en lille Afvigelse i deres Forslag fra mit, som jeg ikke har kunnet foreslaae forandret gennem et Underændringsforslag, og som jeg vel ikke vil sige, at jeg lægger nogen overordentlig Vægt paa, men som jeg dog har sølt mig forpligtet til at fremstille for det høie Thing, inden det afgjør Sagen. Der er mellem det Forslag, som jeg har stillet under Nr. 1, og det, som tvende ærede Medlemmer have stillet under Nr. 2, som sagt, en Forskjel, som fremtræder i en bestemt Klasse af Tilfælde, nemlig hvor en Embedsmand af Regjeringen antages at have gjort sig skyldig i en Forseelse, men Regjeringen dog ikke anseer det for rigtigt at søge denne Feil konstateret ved at sagsøge Embedsmanden, medens Embedsmanden omvendt ikke vil indrømme, at han har forseet sig paa den Maade, hvorpaa Regjeringen paastaar, at han har forseet sig. I saadanne Tilfælde indtræder der en Forskjel, idet Regjeringen ifølge mit Forslag efter Embedsmandens Afstedigelse kan gjøre det til Gjenstand for Undersøgelse og Paakjendelse efter de for Justitsfagers Behandling gjældende Regler, om han har begaaet den paagjældende Forseelse, medens de tvende ærede Herrer derimod foreslaae, at dette Spørgsmaal kun da kan gjøres til Gjenstand for Paakjendelse og Undersøgelse ved de ordinære Domstole, dersom Embedsmanden forlanger det. Embedsmanden vil jo imidlertid saa kunne sige: „Seg skyder mig ogsaa med Hensyn til Beriset for den paagjældende Forseelse ind under den administrative Afgjørelse“. Hvis nu ærede Medlemmer ville spørge mig, om jeg ikke tror, at ogsaa denne Maade at ordne Sagen paa kan være ret hensigtsmæssig, saa vil jeg dertil svare: Jo, det kan jeg slet ikke ansee for urimeligt. Men hvad jeg derved frygter for, er dette, at der mulig kan være

en eller anden Embedsmand, som er sig bevidst, at han har forseet sig, og som anseer det for muligt, at han overfor en saadan særlig Myndighed som den foreslaaede administrative Commission vil have lettere ved at dække sin Skyld, hvorfor han ogsaa med Hensyn til Beriset for denne vil skyde sig ind under den omtalte Myndigheds Afgjørelse. Seg tror vel ikke, at det vil skee ofte; jeg tror tværtimod, at det kun vil skee yderst sjældent. Men Muligheden for, at det vil kunne skee, tør jeg dog ikke ganske benægte, og det vil da efter de tvende Herrers Forslag under Nr. 2 ikke staae i Regjeringens Magt at fremtvinge en retslig Undersøgelse af, om Forseelsen er begaaet. De tvende ærede Forslagsstillere have nicent, at det efter det af mig stillede Forslag vil blive nødvendigt, at Regjeringen overalt, hvor der intet Bevis for Forseelsen er tilstede enten ved Dom eller ved Embedsmandens egen Tilstaaelse, fremkalder en justitiel Undersøgelse, og de finde dette for stærkt. Men det antager jeg heller ikke for at ville blive Tilfældet. Dersom nemlig en Embedsmand afgiver en Erklæring saalydende: „Seg har vel ikke begaaet den Forseelse, hvorfor jeg sigtes, men, da jeg ikke ønsker nogen justitiel Undersøgelse af mit Forhold, saa finder jeg mig i, at det betragtes som bevist med Hensyn til Spørgsmaalet om min Pensionering“, saa er jo netop det Tilfælde indtraadt, som forudsættes i Regjeringens Forslag under Nr. 1, og saa bliver det altsaa ikke nødvendigt at foretage nogen justitiel Undersøgelse. Det er altsaa ikke aldeles rigtigt, at det efter det af mig stillede Forslag i alle saadanne Tilfælde, som det omtalte, vil blive nødvendigt at foretage en justitiel Undersøgelse. Seg er fjender imidlertid paa den anden Side det Begrundede i, hvad der blev fremhævet af den ærede Ordfører for Stillerne af det nævnte Forslag (Sonne), at der let kan tænkes Tilfælde, hvor det vilde være overmaade strengt og haardt imod en Embedsmand, at han, efterat have gjort sig skyldig i en Forseelse, som ikke er borgerlig strafbar, dog skulde underkastes en justitiel Undersøgelse imod sin egen Villie, og uagtet han vilde finde sig i, at det gik ud over ham selv, at en saadan ikke fandt